

sådan, at man går så meget op i, at de 18-årige skal være myndige, og at man er voksen som 18-årig, hvorfor er det så, man gør forskel på 18-årige og 26-årige i kontanthjælpssystemet? Hvorfor er der en ulighed på den fløj? Hvorfor er det ikke her, at den 18-årige kan få lov til at være myndig og få det ansvar, som det at være voksen fører med sig? Det er jo, fordi regeringen ikke ser det her forslag som et myndighedsforslag. Det er en søgt argumentation.

Det her forslag er et nedskæringsforslag. Vi stemmer imod det, og vi beklager utrolig meget, at det er den kurs, regeringen og Dansk Folkeparti er på vej ud ad.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg skal takke for de forskellige ordføreres bemærkninger, og jeg kan jo desværre ikke som under behandlingen af det sidste forslag sige tak for alle de mange positive tilkendegivelser, fordi der jo bestemte her var forskellige synspunkter i forbindelse med lovforslaget.

Formålet er, som det jo klart er fremgået, at ændre grænsen for, hvornår man regnes som barn i boligstøtteleven. Vi foreslår, at det skal være 18 år, og det synes vi er rimeligt, fordi det derved kommer til at svare til den almindelige myndighedsalder og dermed også en alder, som bruges i mange andre love.

Jeg synes, at det er naturligt at sige, at man er voksen, når man er 18 år. En person på over 18 år bør derfor ikke betragtes som barn, heller ikke selv om man bor hjemme hos sine forældre, der modtager boligstøtte. Når man er fyldt 18 år, har man også muligheden for økonomisk at kunne bidrage til husholdningen.

Kl. 12.55

Jeg synes, at mange ordførere i deres kritik af lovforslaget helt forsømmer at tage stilling til den her aldersgrænse og rimeligheden i, hvad aldersgrænsen skal være. Fru Charlotte Fischer var inde på, at vi heller ikke er konsekvente, fordi vi ikke inddrager de udlejningsregler, hvor der fortsat gælder muligheden for at tilgodese familien, hvis der er børn op til 23 år. Jeg ser simpelt hen ingen grund til at ændre på det regelsæt. Som sagt, argumentationen for at ændre på reglerne her er, at det er, når man er 18 år, man bliver myndig – det er i overensstemmelse med reglerne andre steder – og kan bidrage til husholdningen. Derfor ser jeg ikke nogen grund til, at man så også skulle ændre på regelsættet i forhold til muligheden for at få en passende bolig, alt efter hvor mange der er i husstanden. Og

derfor synes jeg, at den fordel skal forblive, som den er.

Jeg forstod heller ikke fru Charlotte Fischers kommentarer til det, som om det nødvendigvis var et krav om, at det så også burde konsekvensrettes, men mere som et ønske om at høre argumentationen for, hvorfor det ikke er taget med.

Flere har nævnt, at forslaget får unge til at flytte tidligere hjemmefra, og dermed stiger presset på boligmarkedet yderligere. Det er faktisk ikke min forventning til det her lovforslag, for går vi ind og kigger på, hvordan de gældende regler bliver brugt, er der faktisk ikke særlig mange, der udnytter 23-års-grænsen. 80 pct. af de 18-23-årige, der i dag indgår i boligstøtteberegningen som hjemmeboende børn, er mellem 18 og 20 år.

Så vil jeg understrege, at vi jo har indført en overgangsregel. Først og fremmest gælder det her kun for kommende husstande, det gælder altså ikke for nogen af dem, der får støtten i dag. Det gælder for kommende husstande, plus at der så er en indfasningsperiode på 4 år. Så det er først i 2009, at de nye regler er fuldt ud indfaset. Det vil sige, at det også giver husstandene muligheden for netop at tage højde for den nye situation.

Så jeg synes, at vi har taget betydeligt hensyn til de forskellige familiers mulighed for at indrette sig efter de nye muligheder, og at vi ved at gennemføre den her harmonisering faktisk gør et rimeligt tiltag i forhold til de aldersgrænser, der ellers er gældende.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er nogle spørgere, og den første er fru Charlotte Fischer.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Jeg vil godt vende tilbage til dagens hovedtema, som jo er ulighed, og hvor ministeren også selv har haft synspunkter. Jeg synes, at det er vigtigt at vide, hvad regeringen tænker, når den fremsætter lovforslag.

Er det sådan, at regeringen, når den fremsætter et lovforslag, faktisk tænker over, hvorvidt det enkelte lovforslag bidrager til uligheden, holder den på samme niveau eller måske lige frem reducerer den? Er det noget, man systematisk tænker over, når man laver et lovforslag? Og hvis ja, hvordan ser ministeren så på det her lovforslag? Øger det uligheden i Danmark, eller reducerer det tværtimod, som jeg forstod at Ven-